

مطالعه اثرات بیهوشی با هالوتان بر کلیه سگ: یافته‌های هیستوپاتولوژیک و بیوشیمیایی

سیاوش شریفی^{۱*}، امین درخشانفر^۲، مهرداد پورجعفر^۳، علیرضا حبیبی^۴

(۱) گروه علوم درمانگاهی دانشکده دامپزشکی دانشگاه شهرکرد-ایران.

(۲) گروه پاتوبیولوژی دانشکده دامپزشکی دانشگاه شهید باهنر کرمان.

(۳) گروه علوم درمانگاهی دانشکده دامپزشکی دانشگاه شیراز-ایران.

(۴) دامپزشک.

(دریافت مقاله: ۲۲ شهریور ماه ۱۳۸۵، پذیرش نهایی: ۲۶ اردیبهشت ماه ۱۳۸۸)

چکیده

داروهای بیهوشی استنشاقی به طور گسترده جهت بیهوشی عمومی در انسان و حیوانات مورد استفاده قرار می‌گیرند. تقریباً ۲۰ درصد از هالوتان در بیهوشی با این دارو از روش‌های اکسیداسیون و احیا متابولیزه می‌شود. ۱۵ عدد سگ سالم به طور اتفاقی به سه گروه تقسیم شدند (گروه ۱، ۲ و ۳). همه حیوانات بوسیله داروی هالوتان تحت بیهوشی قرار گرفتند. در هر نوبت، بیهوشی در گروه اول آزمایش به مدت یک ساعت، در گروه دوم آزمایش به مدت ۳ ساعت و در گروه سوم آزمایش به مدت ۵ ساعت انجام گرفت تمامی بیهوشی‌ها با ۴۸ فاصله در سه گروه مختلف (D2، D1 و D3) تکرار شدند. نمونه‌های خون سیاهرگی جهت اندازه‌گیری ازت اوره خون و کراتینین سرم در هر سه گروه قبل از القاء بیهوشی (زمان صفر)، ۱، ۳، ۵ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی از ورید و داج اخذ گردید. حیوانات هر گروه ۷۲ ساعت پس از بیهوشی، با روش انسانی کشته شده و از کلیه‌های سمت راست و چپ جهت مشاهده اثرات پاتولوژیک هالوتان بر کلیه نمونه برداری شد. تفاوت معنی‌داری بین میزان ازت اوره خون و کراتینین در گروه یک در زمان‌های مختلف نمونه‌گیری در مقایسه با زمان صفر دیده نشد. در گروه‌های ۲ و ۳ میزان ازت اوره خون و کراتینین در زمان‌های ۳، ۵ و ۲۴ بعد از بیهوشی در مقایسه با گروه یک در نوبت سوم بیهوشی (D3) ($p < 0.05$) افزایش یافت. در گروه ۳ میزان ازت اوره خون و کراتینین یک ساعت بعد از بیهوشی در مقایسه با گروه ۱ و ۲ در نوبت سوم بیهوشی افزایش یافته بود (D3) ($p < 0.05$). مشاهده میکروسکوپی کلیه‌ها نشان داد که در کلیه حیوانات گروه اول هیچگونه ضایعه پاتولوژیک وجود ندارد. در کلیه حیوانات گروه دوم و سوم نکروز حاد لوله‌های کلیه (ATN)، پرخونی در ناحیه مدولا مشاهده گردید. غشاء پایه در لوله‌هایی که دچار ATN شده بودند هنوز سالم بنظر می‌رسیدند و سلول‌های نکروزه به درون لوله‌ها ریزش کرده بودند. یافته‌ها نشان می‌دهد که تکرار بیهوشی با هالوتان در زمان‌های طولانی باعث آسیب‌های کلیوی و نهایتاً کاهش تصفیه گلوامولی و افزایش ازت اوره خون و کراتینین خواهد شد.

واژه‌های کلیدی: هالوتان، بیهوشی، کلیه، سگ، نفروتوکسیسیته.

یون فلوراید غیر آلی، متابولیت مشترک داروهای بیهوشی استنشاقی هالوتان می‌باشد. تجزیه متوکسی فلوران، هالوتان، انفلوران، ایزوفلوران و سو فلوران با افزایش یون فلوراید در موش، موش صحرائی، خوکچه هندی، سگ و انسان همراه می‌باشد (۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶).

از آنجایی که تری فلوروواتان و دی فلوروواتیلن قابل تبخیر بوده و از طریق هوای بازدمی دفع می‌شوند، یون غیر آلی فلوراید ناشی از متابولیت هالوتان می‌تواند به عنوان عاملی مهم در ایجاد مسمومیت کلیوی و کبدی تاثیر داشته باشد (۹، ۱۳، ۱۶).

Gelman و همکاران در سال ۱۹۸۱ گزارشی مبنی بر نارسایی کلیه و نارسایی کبدی در دو بیمار که بوسیله هالوتان بیهوش شده بودند ارائه دادند. هر دو بیمار با تب شدید اختلال در عملکرد کلیه و کبد و نیاز به دیالیز در بیمارستان بستری شده بودند. دو بیمار شبیه به هم هیپاتیت و نفریت را نشان می‌داد. همچنین McLain و Brown در سال ۱۹۹۲ نفریت حاد لوله‌ای در اثر بیهوشی با هالوتان و مرگ بیمار در اثر نارسایی کلیه به علت نفریت بینا بینی لوله‌ای را گزارش کردند (۸، ۱۵).

در مطالعات Cousins و همکاران در سال ۱۹۷۶، موش‌هایی که به مدت ۳ ساعت تحت بیهوشی با هالوتان قرار گرفتند، میزان جریان خون کلیوی،

مقدمه

داروهای بیهوشی استنشاقی به طور گسترده جهت بیهوشی عمومی در انسان و حیوانات مورد استفاده قرار می‌گیرند. اگر چه قسمت اعظم این داروها از طریق ریه از بدن دفع می‌شوند ولی به درجات مختلف توسط کبد نیز متابولیزه می‌شوند. در انسان نزدیک به ۲۰ درصد از داروی هالوتان در طول بیهوشی از طریق اکسیداسیون و احیا متابولیزه شده و از طریق اندام‌های دفعی از بدن دفع می‌گردد (۱۷). مهمترین متابولیت ناشی از اکسیداسیون هالوتان، اسید تری فلوروآستیک می‌باشد که از طریق ادرار دفع می‌شود (۱۴). تری فلوروواتان، دی فلوروواتیلن و یون فلوراید متابولیت‌های مهمی هستند که از طریق روش احیاء اثر متابولیسم هالوتان تولید شده و از طریق ادرار دفع می‌شوند. آنزیم ستیوکروم P-۴۵۰ از آنزیم‌های میکروزومال کبدی است که هر دو روش اکسیداسیون و احیا را تسریع می‌کند (۱۷). گمان می‌رود که متابولیت‌های واسطه‌ای و نهایی داروهای بیهوشی استنشاقی در تولید مسمومیت کلیوی و کبدی تاثیر داشته باشند. به نظر می‌رسد که متابولیت‌های ناشی از احیاء هالوتان دارای مکانیسم قوی در آسیب‌های کبدی و کلیوی باشند (۱۴).

حیوانات هر گروه ۷۲ ساعت پس از بیهوشی، با تزریق سولفات منیزیم کشته شده و از کلیه‌های سمت راست و چپ جهت مشاهده اثرات پاتولوژیک هالوتان بر کلیه نمونه برداری شد. نمونه هادر فرمالین ۱۰ درصد قرار داده شد تا پس از فیکساسیون و تهیه قالب‌های پارافینی برش‌هایی به قطر ۵ میکرون تهیه و بوسیله هماتوکسیلین و ائوزین رنگ آمیزی گردد.

تمامی اطلاعات بدست آمده از اندازه‌گیری میزان فاکتورهای ذکر شده بوسیله روش آماری آنالیز واریانس یک طرفه و در صورت لزوم توسط تی تست جفتی آنالیز شد. مقایسه میزان این فاکتورها در بین ساعات بیهوشی در هر مرحله بیهوشی در هر گروه و همچنین مقایسه میزان این فاکتورها در بین مراحل بیهوشی و بین گروه‌ها انجام شد.

نتایج

نتایج بیوشیمیایی: در گروه دوم میزان ازت اوره خون و کراتینین سرم در نوبت سوم بیهوشی در زمان‌های ۵، ۳ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی با زمان قبل از بیهوشی اختلاف معنی‌داری را نشان داد. همچنین میزان فاکتورهای ذکر شده در گروه دوم، در نوبت سوم بیهوشی در زمان‌های ۵، ۳ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی با نوبت اول و دوم بیهوشی اختلاف معنی‌داری را نشان داد (نمودارهای ۱، ۲).

در گروه سوم آزمایش میزان ازت اوره خون و کراتینین سرم در زمان ۲۴ ساعت پس از بیهوشی در نوبت دوم و زمان‌های ۵، ۳ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی در نوبت سوم بیهوشی با زمان قبل از بیهوشی اختلاف معنی‌داری را نشان داد. همچنین میزان فاکتورهای ذکر شده در گروه سوم آزمایش در نوبت سوم بیهوشی در زمان‌های ۵، ۳ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی با نوبت اول و دوم بیهوشی اختلاف معنی‌داری را نشان داد (جدول ۱، ۲).

مقایسه سه گروه آزمایش نشان داد که میزان ازت اوره خون و کراتینین سرم در گروه‌های دوم و سوم آزمایش در زمان‌های ۵، ۳ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی افزایش معنی‌داری را نسبت به گروه اول آزمایش در زمان‌های یاد شده در نوبت سوم بیهوشی داراست. میزان فاکتورهای ذکر شده در زمان ۱ ساعت پس از بیهوشی در نوبت سوم بیهوشی در گروه سوم افزایش معنی‌داری را در همین زمان با دو گروه دیگر نشان داد (نمودارهای ۱، ۲).

نتایج اندازه‌گیری گازهای خونی: بر اساس تجزیه گازهای خونی هیچگونه اختلاف معنی‌داری در میزان PaO_2 و PaCO_2 در زمان‌های ذکر شده در هر گروه در سه نوبت بیهوشی مشاهده نشد (نمودارهای ۳، ۴، ۵، ۶، ۷).

نتایج هیستوپاتولوژیک: مشاهده میکروسکوپی کلیه‌ها نشان می‌دهد که در کلیه حیوانات گروه اول هیچگونه ضایعه ضایعه پاتولوژیک وجود ندارد در کلیه حیوانات گروه دوم و سوم نکرورز حاد لوله‌های کلیه (ATN)، پرخونی در ناحیه مدولا مشاهده گردید. غشاء پایه در لوله‌هایی که دچار ATN شده بودند هنوز سالم بنظر می‌رسیدند و سلول‌های نکرورز بدون لومن لوله‌ها ریزش کرده بودند همچنین مشاهده ماکروسکوپی کلیه پرخونی منتشر را در ناحیه کورتکس و مدولا نشان

تصفیه گلو مری و جریان ادرار به ترتیب ۷۹، ۷۷ و ۶۷ درصد نسبت به گروه کنترل کاهش یافت (۳). Ray و همکاران در مطالعاتی نشان دادند زمانی که بیمار با فواصل زمانی کم در معرض گاز هالوتان قرار گیرد، احتمال آسیب‌های کبدی و کلیوی افزایش می‌یابد (۱۷).

بیهوشی طولانی مدت (بیش از ۳ ساعت) با داروی هالوتان باعث نارسایی کلیه، پلی اورمی و رقیق شدن ادرار می‌شود. با استفاده از اندازه‌گیری ازت اوره خون و کراتینین به عنوان استاندارد طلایی، می‌توان سمیت این دارو بر کلیه را در بیهوشی‌های طولانی مدت ارزیابی کرد (۷). تکرار بیهوشی با داروی هالوتان و افزایش یون فلوراید به بیش از ۵۰ میکرومول در لیتر، می‌تواند اثرات سمی بر کلیه داشته باشد (۱۳).

در این تحقیق به منظور بررسی اثرات سمی هالوتان، دو هدف را دنبال خواهیم کرد:

- ۱- اندازه‌گیری ازت اوره خون و کراتینین سرم در تکرار بیهوشی با هالوتان.
- ۲- اثرات هیستوپاتولوژیک داروی هالوتان بر روی کلیه.

مواد و روش کار

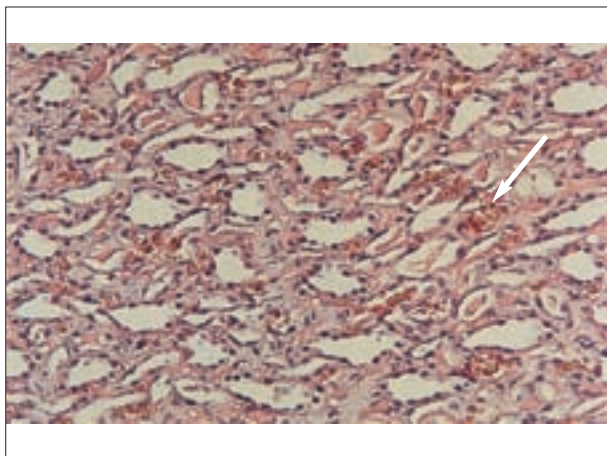
۱۵ قفله سگ نر با متوسط وزن $19 \pm 2/2$ کیلوگرم به طور اتفاقی به سه گروه ۵ تایی تقسیم شدند. به منظور تطابق حیوانات با محیط، سگ‌ها دو هفته قبل از آزمایش، به محل آزمایش انتقال یافتند.

در هر ۳ گروه با استفاده از ماسک بیهوشی، بدون استفاده از پیش بیهوشی، القای بیهوشی بوسیله داروی هالوتان با غلظت ۴/۵ درصد و جریان اکسیژن به میزان ۴ لیتر در دقیقه انجام شد. بدنبال لوله گذاری نای، سگ‌ها به ماشین بیهوشی با سیستم تنفس مجدد متصل و بیهوشی در سطح متوسط بر اساس رفلکس پلکی و رفلکس پایی با غلظت هالوتان ۱/۵-۱ درصد و میزان اکسیژن ۱/۵ لیتر در دقیقه نگهداری شد. بعد از القای بیهوشی سوند شماره ۲۲ در ورید سفالیک قرار داده شد و محلول رینگر لاکتات به میزان ده میلی لیتر در ساعت به ازای هر کیلوگرم وزن زنده حیوان در طول بیهوشی تجویز شد. بیهوشی در تمام حیوانات سه نوبت و با فاصله ۴۸ ساعت تکرار شد. در هر نوبت، بیهوشی در گروه اول آزمایش به مدت یک ساعت، در گروه دوم آزمایش به مدت ۳ ساعت و در گروه سوم آزمایش به مدت ۵ ساعت انجام گرفت.

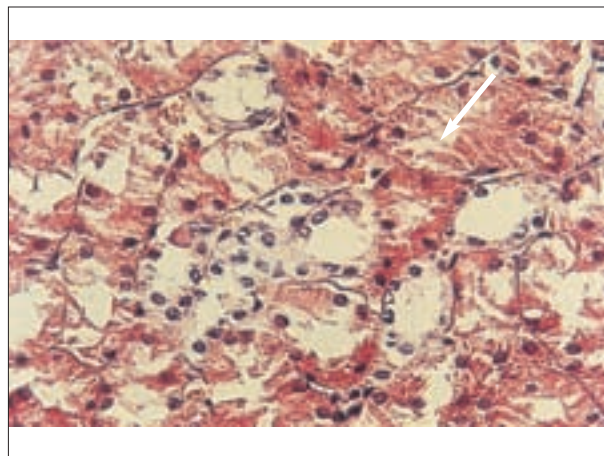
بعد از اخذ درجه حرارت بدن از طریق رکتوم، نمونه‌های خون شریانی در دقایق ۱۵، ۳۰، ۴۵، ۹۰، ۱۵۰، ۳۰، ۹۰، ۱۵۰ در گروه اول و دقایق ۳۰، ۹۰، ۱۵۰، ۳۰، ۹۰، ۱۵۰ در گروه سوم از حیوانات هر گروه اخذ و پس از ثبت میزان هموگلوبین خون، جهت تجزیه گازهای خونی به آزمایشگاه ارسال شد.

نمونه‌های خون سیاهرگی در هر سه گروه قبل از القای بیهوشی (زمان صفر) ۵، ۳، ۱ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی از ورید و داج اخذ و در لوله آزمایش قرار گرفت. خون مورد نظر در درجه حرارت اتاق لخته و بوسیله دستگاه سانتریفوژ سرم آن جدا و ازت اوره خون و کراتینین سرم به روش بیوشیمیایی اسپکتروفتومتر اندازه‌گیری شد.

تصویر ۲- پرخونی در ناحیه مدولا (پیکان) مشاهده می شود. H&E، 200.

تصویر ۱- نکروز حاد لوله های کلیه (ATN) در حالی که غشاء پایه هنوز سالم است. سلول های نکروزه فاقد هسته (پیکان) هستند. H&E، 40.

بسیاری از داروها توسط سیستم اکسیداسیون و احیا در کبد متابولیزه شده و در گام بعدی با کونژوگ شدن و دفع آنها از طریق ادرار یا صفرا تسریع می شود. تغییرات در آنزیم های متابولیزه کننده از نظر بالینی در بیهوشی بسیار حائز اهمیت می باشد که این تغییرات در اثر داروهای می تواند شامل اثرات مهاری یا تحریک بر روی آنزیم های کبدی باشد. به طور مثال استفاده از داروهای باریتوراتی قبل از بیهوشی با هالوتان می تواند باعث افزایش تولید متابولیت های سمی ارگانوفلورااید ناشی از هالوتان باشد که این متابولیت سمی می تواند اثرات سمی بر روی کلیه ها و کبد داشته باشد (۱۸).

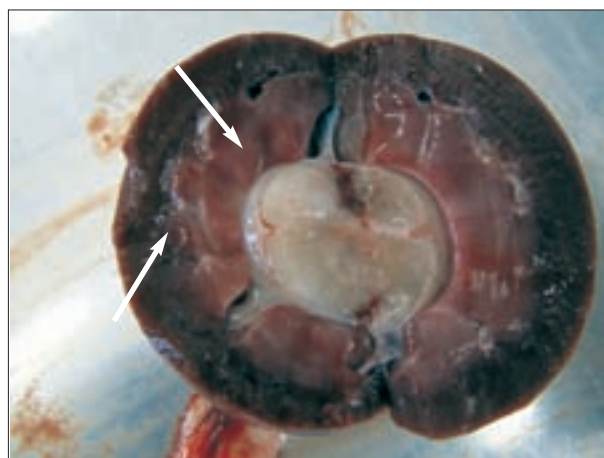
اگر چه در این تحقیق میزان غلظت هالوتان استنشاق شده توسط حیوان اندازه گیری نشده است ولی تنظیم تبخیرکننده دستگاه بیهوشی و عمق بیهوشی در هر سه گروه یکسان بوده و از آنجایی که هیچگونه جراحی در طول مدت بیهوشی در سه گروه آزمایش صورت نگرفت، نگهداری بیهوشی در حد سبک امکان پذیر بود.

افزایش غلظت یون فلوراید سرم در طول بیهوشی و متعاقب بیهوشی با هالوتان و سوو فلوران و انفلوران در انسان و موش صحرائی گزارش شده است (۳، ۱۹، ۲۰).

اثرات سمی متوکسی فلوران در کلیه، کاهش تصفیه گلوبولی، همراه با افزایش میزان ازت اوره خون و کراتینین می باشد. با افزایش میزان فلوراید به بیش از ۵۰ الی ۸۰ میکرومول در لیتر، این اثرات شروع می شود و زمانی که به بیش از ۸۰ الی ۱۷۵ میکرومول در لیتر برسد، مسمومیت کلیوی کاملاً مشهود است (۳).

ایوان کاراچ و همکاران نارسایی کلیوی را در بیهوشی با هالوتان و متوکسی فلوران به علت افزایش غلظت یون فلوراید نشان دادند و اندازه گیری میزان ازت اوره خون و کراتینین را به عنوان استاندارد طلایی جهت ارزیابی کلیه معرفی کردند (۷).

در تحقیق حاضر افزایش معنی دار ازت اوره خون و کراتینین در زمان های ۳، ۵ و ۲۴ ساعت پس از بیهوشی نسبت به زمان قبل از بیهوشی در گروه دوم

تصویر ۳- پرخونی منتشر ناحیه کورتکس و مدولا دیده می شود.

می دهد (تصاویر ۱، ۲، ۳).

بحث

میزان ازت اوره خون و کراتینین اندازه گیری شده قبل از بیهوشی در این تحقیق با میزان گزارش شده توسط ایتنگرو همکاران در سگ مشابه می باشد. این میزان در مورد کراتینین و ازت اوره خون به ترتیب ۸/۸ الی ۱۷/۸ و الی ۲۸ میلی گرم در دسی لیتر می باشد (۶).

در مطالعه حاضر القای بیهوشی بوسیله ماسک بیهوشی توسط داروی هالوتان صورت گرفت و از داروی پیش بیهوشی یا داروی بیهوشی تزریقی جهت جلوگیری از تداخل دارویی با متابولیسم هالوتان استفاده نشد. تداخل دارویی می تواند شامل: ناسازگاری دو دارو، اختلال در جذب یک دارو توسط داروهای دیگر، تداخل در محل آنزیم های متابولیزه کننده یک دارو و یا اختلال در باند شدن یک دارو با پروتئین، تغییرات در تصفیه کبدی یا کلیوی دارو، تغییرات در دفع دارو از طریق ریه ها و کلیه ها و تغییر در توزیع دارو در بافت های بدن و نهایتاً تغییر در متابولیسم دارویی باشد (۱۸).

افزایش متابولیسم هالوتان و افزایش یون فلوراید غیر آلی و اثرات توکسیک آن بر روی کلیه شود.

References

1. Bentley, J. B., Vaugjan, R., Wand Gandolfi, A. J. (1982) Halothane biotransformation in obese and nonobese patients. *Anesthesiology*. 57: 94-97.
2. Burtis, C. A., Ashwood, E. R. (1994) *Tietz Textbook of Clinical Chemistry*. (2nded.) W. B. Saunders Co., Philadelphia. pp. 735-888, 1354-1375.
3. Cousins, M. J., Greenstein, L. R., Hitt, B. A., Mazze, R.I. (1976) Metabolism and renal effects of enflurane in man. *Anesthesiology*. 44:44-53.
4. Creasser, C., Stoelting, R. K. (1973) Serum inorganic fluoride concentration during and after halothane, fluroxone and methoxyflurane anaesthesia in man. *Anesthesiology*. 39:537-540.
5. Elliott, R. H., Strunin, L. (1993) Hepatotoxicity of volatile anesthetics. *Br. J. Anaesth*. 70:339-348.
6. Ettinger, S. J., Feldman, E. C. (2000) *veterinary internal medicine*. Philadelphia: W B Saunders, (5thed.), pp. 1708-1715.
7. Kharasch, E. D., Frink, E. J. Jr., Artru, A., Michalowski, P., Rooke, G. A., Nogami, W. (2001) Long-duration low-flow sevoflurane and isoflurane effects on postoperative renal and hepatic function. *Anesth Analg*. 93:1511-20.
8. Gelman, M. L., Lichtenstein, N. S. (1981) Halothane-induced nephrotoxicity. *Urology*. 17: 323-328.
9. Hunter, J. M., Jones, R. S. (1981) Cardiovascular and renal effects of enflurane and halothane in the dog. *Res. Vet. Sci*. 31: 177-181.
10. Louis, W. chang. (1977) Following chronic exposure to halothane. *EHP*. 21: 195-210.
11. Maiorino, R. M., Sipes, I. G., Gandolfi, A. J. (1981) Factors affecting the formation of chlorotrifluoroethane and chlorodifluoroethylene from halothane. *Anesthesiology*. 54:383-389.
12. Martis, L., Lynch, S., Napoli, M. D. (1981) Biotransformation of sevoflurane in dogs and rats. *Anesth. Analg*. 60: 186-191.
13. Mazze, R. I., Calverley, R. K., Ty Smith, N. (1997) Inorganic fluoride nephrotoxicity: prolonged

آزمایش در نوبت دوم بیهوشی و افزایش معنی دار ازت اوره خون و کراتینین گروه سوم در زمان ۲۴ ساعت بعد از بیهوشی نسبت به زمان قبل از بیهوشی در نوبت دوم و زمانهای ۱، ۳، ۵ و ۲۴ ساعت بعد از بیهوشی نسبت به زمان قبل از بیهوشی در نوبت سوم آزمایش می تواند ناشی از اثرات نفروتوکسیک این یون بر روی کلیه باشد، که مشاهده ضایعات میکروسکوپی کلیه در حیوانات گروه دوم و سوم موید این نکته می باشد.

اختلاف معنا دار در میزان ازت اوره خون و کراتینین می تواند بیانگر این نکته باشد که تکرار بیهوشی با هالوتان در ساعت های طولانی باعث آسیب های کلیوی و نهایتاً کاهش تصفیه گلوامولی و افزایش ازت اوره خون و کراتینین خواهد شد. افزایش معنی دار میزان ازت اوره خون و کراتینین سرم همراه با افزایش برون ده کلیه توسط ویکستروم و همکاران در سگهایی که ۶ ساعت تحت بیهوشی با هالوتان قرار گرفته اند گزارش شده است (۱۹).

در هر دو تحقیق افزایش میزان فاکتورهای ذکر شده در بیهوشی های طولانی با هالوتان اتفاق افتاده است. احتمال داده شده که تکرار بیهوشی با هالوتان باعث افزایش فعالیت آنزیم های میکروزومال کبدی و نهایتاً افزایش متابولیسم هالوتان و افزایش یون فلوراید غیر آلی و اثرات سمی آن بر روی کلیه و ازدیاد میزان این فاکتورها شود (۲۰، ۱۹، ۳).

در مطالعاتی که توسط لوئیس و همکاران در سال ۱۹۷۷ صورت گرفت تغییرات کلیوی متعاقب بیهوشی با هالوتان بوسیله میکروسکوپ الکترونیکی نشان داده شده است. موشهای بالغی که با میزان ۱۰ تا ۵۰۰ پی پی ام هالوتان به مدت ۴ تا ۸ هفته بیهوش شده اند، آسیبهای کلیوی را به صورت تجمع لیزوزوم در سیتوپلاسم سلولهای پوششی لوله های پروکسیمال و نیز تجمع ساختارهای کروی در غشاء پایه این سلول ها و تجمعات در شبکه اندوپلاسمیک صاف را نشان داده اند، همچنین تغییرات پاتولوژیک در کلیه نوزادان موشی که قبل از تولد در معرض میزان ۱۰ پی پی ام هالوتان قرار گرفته بودند به صورت تغییرات دژنراسیون عمومی و تجمع لیزوزوم و قطرات چربی گزارش شده است (۱۰).

تمام داروهای بیهوشی استنشاقی هالوژنه قادر به ایجاد مسمومیت کبدی و کلیوی در گونه های مختلف حیوانی و انسان هستند (۱۷، ۱۶، ۲۰). مطالعات نشان داده، کاهش اکسیژن قبل از فعال شدن آنزیم های کبدی و یا کاهش طولانی فشار خون شریانی، احتمال آسیب های کبدی و کلیوی را بعد از بیهوشی افزایش می دهد (۲۰، ۱۵، ۱۱). بر اساس تجزیه گازهای خونی در طول بیهوشی در تمام سگها میزان اکسیژن و دی اکسید کربن در حد طبیعی نگاه داشته شد. بنابراین در هیچیک از زمان های بیهوشی سگها دچار هیپوکسی یا تجمع گاز دی اکسید کربن نشده اند. همانگونه که ذکر شد هیپوکسی می تواند متابولیسم هالوتان را تحت تاثیر قرار دهد (۲۰، ۱۵، ۱۱).

از آنجایی که هر سگ به عنوان کنترل خود نیز استفاده می شد، سایر فاکتورها (از جمله عملکرد کبد، کلیه و سیستم های قلبی عروقی و تنفسی) ثابت و اختلاف در بین گروهها در افزایش زمان گاز دهی هالوتان وابسته به حیوان بود. لذا افزایش زمان گاز دهی هالوتان به حیوان می تواند باعث

- enflurane and halothane anaesthesia in volunteers. *Anesthesiology*. 46:265-271.
14. Mazze, R. I., Fujinaga, M. (1989) Biotransformation of inhalation anaesthetics. *General anaesthesia*. London, Butterworths, (5thed.) pp. 73-85.
 15. McLain, G. F., Brown, B. R. (1979) An animal model of halothane hepatotoxicity: Roles of enzyme induction and hypoxia. *Anesthesiology*. 51:321-326.
 16. O'Brien, T. D., Raffe, M. R., Cox, V. S. (1986) Hepatic necrosis following halothane anaesthesia in goats. *J. Am. Vet. Med. Assoc.* 12: 1591-1595.
 17. Ray, D. C., Drummond, G. B. (1989) Halothane hepatitis. *Br. J. Anaesth.* 67:84-99.
 18. Strube, P. J., Hulands, G. H., Halsey, M. J. (1987) Serum fluoride levels in moribidly obese patients: enflurane compared with isoflurane anaesthesia. *Anaesthesia*. 42:685-689.
 19. Thurmon, J. C., William, Tranquilli, W. J., Benson, G. J. (1996) Lumb and Jones *Veterinary Anesthesia*. Williams and Wilkins, Baltimore (3rded.) pp. 35-36, 312-322.
 20. Wickstrom, I., Stefansson, T. (1981) Effects of prolonged anesthesia with enflurane or halothane on renal function in dogs. *Acta Anaesthesiol. Scand.* 25:228-34.
 21. Young, S. R., Stoelting, R. K., Peterson, C. (1975) Anesthetic biotransformation and renal function in obese patients during and after methoxyflurane or halothane anaesthesia. *Anesthesiology*. 42:451-457.

THE STUDY OF HALOTHANE ANESTHESIA ON THE DOG'S KIDNEY: HISTOPATHOLOGICAL AND BIOCHEMICAL FINDINGS

Sharifi, S.^{1*}, Derakhshanfar, A.², Pourjafar, M.¹, Habibi, A.³

¹Department of Clinical Sciences, School of Veterinary Medicine, Shahrekord University, Shahrekord-Iran.

²Department of Pathobiology, School of Veterinary Medicine, Shahid Bahonar University, Kerman-Iran.

³Privet Veterinarian.

(Received 13 September 2006 , Accepted 16 May 2009)

Abstract:

Inhalant anaesthetics are used widely for producing general anaesthesia in animals and humans.. Approximately 20% of halothane uptake is metabolised via oxidative and reductive pathways during and following halothane anaesthesia in humans. Fifteen clinically healthy dogs were assigned in three groups (group 1, 2 and 3) randomly. All dogs were anesthetized with halothane three times that was repeated 48 hours after the first anesthesia in all groups. Dogs in group one, two and three anesthetized for one, three and five hours respectively. All anesthesia were repeated every 48 hours as totally three anesthesia (D1, D2, and D3) were performed in each group. Jugular blood samples were obtained in 0 (before anesthesia), 1, 3, 5 and 24 hours after induction of anesthesia for measurement of BUN and Creatinin concentration. 72 hours after anesthesia, animals were euthanized and kidneys were removed for histopathological evaluation. No significant differences were observed in serum BUN and Creatinin concentration in group 1 in different sampling times compared with time 0 during study. In group 2 and 3 serum BUN and Creatinin were increased 3,5 and 24 hours compared to group 1 in third anesthesia (D3)($P<0.05$).In group 3 serum BUN and Creatinin were increased 1 hours after anesthesia compared to group 1 and group 2 in third anesthesia(D3) ($P<0.05$). Microscopic findings revealed that there were not any pathological changes in group 1. However, kidneys of animals in group 2 and 3 were affected with acute tubular necrosis (ATN), medullary congestion and glomerular atrophy. Basement membrane of tubules with ATN appeared normal and necrotic cells were sloughed into the tubular lumens. The significant difference of BUN and Creatinin among the experiment groups revealed that long duration halothane anesthesia might be resulted in renal damage, decreased glomerular filtration rate and increased BUN and Creatinin.

Key words: Halothane, Anesthesia, Kidney, Dog, Nephrotoxicity.

*Corresponding author's email:siavash.sharifi@yahoo.com ,Tel:0381-4424427, Fax: 0381-4424427

